

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Pijańska

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Kinga Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa: **B. K. (1), M. K. (1), K. K. (1) i B. K. (2)**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. Tytułem zadośćuczynienia zasądza od pozwanego na rzecz powódki B. K. (1) kwotę 84 000 (osiemdziesiąt cztery tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Tytułem zadośćuczynienia zasądza od pozwanego na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 61 000 (sześćdziesiąt jeden tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty.
3. W pozostałej części powództwo M. K. (1) oddała.
4. Tytułem zadośćuczynienia zasądza od pozwanego na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 61 000 (sześćdziesiąt jeden tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty.
5. W pozostałej części powództwo K. K. (1) oddała.
6. Tytułem zadośćuczynienia zasądza od pozwanego na rzecz powoda B. K. (2) kwotę 61 000 (sześćdziesiąt jeden tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty.
7. W pozostałej części powództwo B. K. (2) oddała.
8. Kosztami procesu obciąża pozwanego i na tej zasadzie:
 - a) zasądza od pozwanego na rzecz powódki B. K. (1) kwotę 6 917 złotych,
 - b) zasądza od pozwanego na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 4 982 złote,
 - c) zasądza od pozwanego na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 4 982 złote,
 - d) zasądza od pozwanego na rzecz powoda B. K. (2) kwotę 4 982 złote.

SSO Ewa Pijańska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 stycznia 2017 r.:

1) powódka B. K. (1), reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 84.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 10.800 zł wraz z opłatą sądową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,

2) powód B. K. (2), reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniosł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 86.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniosł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 10.800 zł wraz z opłatą sądową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,

3) powód M. K. (1), reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniosł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 86.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniosł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 10.800 zł wraz z opłatą sądową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,

4) powód K. K. (1), reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniosł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 86.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniosł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 10.800 zł wraz z opłatą sądową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,

Uzasadniając pozew powodowie podali, że domagają się zasądzenia zadośćuczynienia z uwagi na śmierć w wypadku samochodowym K. K. (2), który był mężem powódki i ojcem powodów. (k. 2-11 akt).

Pismem z dnia 26 września 2017 r. powodowie sprostowali omyłki zawarte w petitum pozwu. (k. 129-130 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 października 2017 r. pozwany wniosł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w uzasadnieniu wskazał, że uiszczył na rzecz powodów zadośćuczynienie w kwocie 16.000 zł na rzecz B. K. (1) oraz w kwotach po 14.000 zł na rzecz B., K. oraz M. K. (1). Podał także, że wypłacił powodom odszkodowanie przyznane wyrokiem tegoż Sądu wydanym w sprawie o sygnaturze

I C 2672/98 za pogorszenie sytuacji życiowej. W uzasadnieniu wyroku zapadłego w tej sprawie Sąd wskazał, że „znaczne pogorszenie sytuacji życiowej wynika również z silnego wstrząsu psychicznego na skutek tragicznej śmierci osoby najbliższej”. Wobec powyższego pozwany wniosł, aby Sąd przy ocenie zasadności roszczenia zgłoszonego niniejszym pozwem wziął to pod rozwagę. Pozwany wypłacił powodom dotychczas kwotę 178.000 zł, pokrył koszty pogrzebu oraz wypłaca powódce 449,49 zł tytułem renty. Podkreślił także, że powodowie wystąpili z roszczeniem po blisko 20 latach od śmierci K. K. (2) oraz nie wykazali, aby ich cierpienie uzasadniało przyznanie zadośćuczynienia w żądanej wysokości. W ocenie pozwanej odsetki winny być liczone od daty wyrokowania. (k. 134-139 akt).

Strony do czasu wyrokowania podtrzymały swoje stanowiska (k. 178 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (2) był mężem powódki B. K. (1) i ojcem powodów K., M. i B. K. (2).

Małżeństwo K. K. (2) i powódki było bardzo udane. Mąż powódki utrzymywał dom, a powódka opiekowała się synami. Później powódka pracowała jako psycholog szkolny, z powodu złamania kręgosłupa przeszła na rentę. Mąż powódki

wspierał ją w chorobie, potrafił sobie poradzić z małymi dziećmi i chętnie się nimi zajmował. Jej mąż robił zakupy i gotował. Zaczynali remont mieszkania.

Powódka z mężem byli zgodnym małżeństwem i udzielali się towarzysko. Mąż powódki miał duże poczucie humoru. Był „duszą towarzystwa”.

K. K. (2) był bardzo związany z synami. Wspierał synów w realizacji ich zamierzeń - kibicował postępom syna M. i B., którzy trenowali pływanie, jeździł z nimi na zawody. Zaakceptował decyzję syna B., kiedy po szkole podstawowej zakończył profesjonalne treningi. Opowiadał o sukcesach synów.

Rodzina była zżyta, spędzała razem święta i uroczystości rodzinne. Razem spędzali wakacje. Powodowie mogli liczyć na pomoc i radę ojca.

Powódka z mężem chcieli, aby synowie skończyli studia.

K. K. (2) na wiosnę 1997 r. przestał pracować w banku i przeszedł do firmy budowlanej swoich kolegów. Powód K. K. (1) pracował razem z nim, lecz przy pomocy ojca założył własną działalność gospodarczą.

W październiku 1997 r. powód K. K. (1) miał 24 lata i zamierzał wyprowadzić się z domu i rozpocząć samodzielne życie, powód M. K. (1) miał 18 lat i uczył się w klasie maturalnej, zaś powód B. K. (2) miał 17 lat i był uczniem III klasy liceum.

dowód: fotografie (k. 34-42 akt), kserokopie dowodów osobistych powodów (k. 26-29 akt), zeznania świadka I. C. (k. 173-174 akt), zeznania świadka H. G. (k. 174-175 akt), zeznania świadka P. G. (k. 175 akt), zeznania powoda M. K. (1) (k. 175 -176 akt), zeznania powódki (k. 176-177 akt), zeznania powoda B. K. (2) (k. 177 akt), zeznania powoda K. tofa K. (k. 177 akt).

W dniu 24 października 1997 r. K. K. (2) będąc w podróży służbowej uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego poniósł śmierć na miejscu. Bezpośrednio po wypadku samochód zapalił się i spłonął, a ciała znajdujących się wewnątrz auta osób uległy w znacznym stopniu zwęgleniu.

Sprawcą wypadku był T. K., którego ubezpieczycielem był pozwany (...) S.A.

dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 24 kwietnia 1998 r. (k. 18-21 akt oraz k. 92-94 akt Prokuratury Rejonowej we Wrześni o sygnaturze (...), notatka urzędowa (k. 23-24 akt), odpis skrócony aktu zgo nu K. K. (2) (k. 25 akt), zeznania powoda K. tofa K. (k. 177 akt), akta szkody – pyta CD (k. 140 akt).

Powódka została powiadomiona o śmierci męża w nocy, drogą telefoniczną. Była zszokowana tą informacją.

Starsi bracia K. i M. K. (2) pojechali na miejsce wypadku. M. K. (1) nie jest w stanie wymazać z pamięci tego widoku.

Powódka załamała się psychicznie, brała leki uspokajające i nasenne od lekarza rodzinnego. Bała się czy poradzi sobie z wychowaniem trzech synów. Wspierały ją koleżanki psycholożki i przyjaciele.

(...) zmarłego nie mogli pogodzić z nagłą śmiercią ojca w takich okolicznościach i bardzo ją przeżyli. Byli zamknięci w sobie, przeżywali traumę. Żaden z powodów nie korzystał z pomocy psychiatry.

Powód K. K. (1) wymagał leków uspokajających po zapoznaniu się ze zdjęciami z miejsca wypadku i nie pozwolił, aby powódka zobaczyła te zdjęcia.

Pogrzeb zmarłego z uwagi na okoliczności jego śmierci odbył się dopiero w dniu 3 listopada 1997 r.

M. K. (1), będący wówczas w klasie maturalnej i jego młodszy brat B. K. (2), wówczas będący uczniem II klasy liceum przez dwa miesiące po wypadku nie chodzili do szkoły.

Najtrudniejsze dla powódki były pierwsze dwa lata po wypadku. Rodzina znalazła się w trudnej sytuacji finansowej- wyłączone im prąd z uwagi na nieuregulowane rachunki.

(...) zmarłego po wypadku szybciej dojrżeli, czuli się odpowiedzialni za matkę. Po maturze synowie zmarłego M. i B. zaczęli pracować dorywczo przy rozładunku i dystrybucji przesyłek z ciężarówek, czasem nawet w nocy. Jednocześnie podjęli studia. M. K. (1) planował podjąć studia na (...) w W., lecz po wypadku postanowił zostać i wspierać matkę i rozpoczął studia na (...) w P.. Skończył także wówczas karierę sportową. Z kolei powód B. K. (2) zamierzał studiować prawo. Podjął studia zaocznie i pracował. Dwa razy zmieniał kierunek studiów.

Powód K. K. (1) po śmierci ojca nadal prowadził firmę, ale zabrakło doświadczenia ojca i jego kontaktów, co w jego odczuciu było przyczyną powstania długów. Po kilku latach powód zamknął działalność i długo spłacał te zobowiązania. Po śmierci ojca początkowo zamieszkał z matką.

Synom brakowało wsparcia ze strony ojca.

dowód: zeznania świadka I. C. (k. 173-174 akt), zeznania świadka H. G. (k. 174-175 akt), zeznania świadka P. G. a (k. 175 akt), zeznania powoda M. K. (1) (k. 175-176 akt), zeznania powódki (k. 176-177 akt), zeznania powoda B. K. (2) (k. 177 akt), zeznania świadka K. K. (1) (k. 177 akt).

Powódka straciła poczucie bezpieczeństwa po śmierci męża. Nie ułożyła sobie życia osobistego, mieszka wraz z synem M. i jego żoną.

K. K. (2) jest nadal wspominany, w mieszkaniu powódki są jego zdjęcia. Powódka wraz z synami odwiedza jego grób raz w miesiącu.

Powodom nadal brakuje ojca, szczególnie podczas uroczystości rodzinnych jak śluby czy wigilie.

dowód: zeznania świadka I. C. (k. 173-174 akt), zeznania świadka H. G. (k. 174-175 akt), zeznania świadka P. G. a (k. 175 akt), zeznania powoda M. K. (1) (k. 175-176 akt), zeznania powoda B. K. (2) (k. 177 akt), zeznania świadka K. tofa K. (k. 177 akt), zeznania powódki (k. 176-177 akt) .

Pismem z dnia 26 września 2016 r. powódka i powodowie wezwali pozwanego do zapłaty na rzecz każdego z powodów kwoty po 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej zmarłego z powódką i powodami.

dowód: pismo z dnia 26 września 2016 r. (k. 30- 31 akt).

Pismem z dnia 4 października 2016 r. pozwany przyznał kwotę 16.000 zł na rzecz B. K. (1) oraz kwoty po 14.000 zł na rzecz B., K. oraz M. K. (1) tytułem zadośćuczynienia.

dowód: pismo z dnia 4 października 2016 r. (k. 32-33 akt).

Powyzszy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie kserokopii dokumentów prywatnych i urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań świadków oraz zeznań powódki i powodów.

Wiarygodność kserokopii dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd w całości za wiarygodne uznał **zeznania świadków** I. C., H. G. i P. G. na okoliczność krzywdy powodów związanej ze śmiercią K. K. (2). W szczególności wiarygodne okazały się zeznania świadków na okoliczność więzi łączących powódkę i powodów ze zmarłym, ich reakcji na wiadomość o śmierci zmarłego i sytuacji rodziny w późniejszym okresie bowiem były spójne, wzajemnie się uzupełniały i korespondowały ze sobą. Nadto zeznania świadków znalazły potwierdzenie w zeznaniach powódki i powodów.

Sąd uznał za wiarygodne także **zeznania powódki i powodów** na okoliczność ich krzywdy po śmierci męża i ojca, bowiem znalazły oparcie w zeznaniach wiarygodnych świadków i pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie. Zeznania te były spójne, wyważone oraz w pełni znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Zeznania powódki i powodów z których wynika, że mimo upływu 20 lat od wypadku, nadal odczuwają stratę męża i ojca, także nie budziły wątpliwości Sądu szczególnie biorąc pod uwagę bliskie relacje powodów ze zmarłym.

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2017 r. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa, uznając w oparciu o art. 217 § 3 kpc, że okoliczności które za pomocą opinii biegłego zamierzali wykazać powodowie, zostały już dostatecznie wyjaśnione zaoficerowanymi dowodami.

Sąd zauważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne.

Zgodnie z art. 448 kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 kc należy zaliczyć naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym czynem a szkodą niemajątkową spowodowaną naruszeniem dobra osobistego. Przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego - zarówno w postaci umyślnej, jak i nieumyślnej.

Zauważyć należy, że ustawodawca nie przewidział zamkniętego katalogu dóbr osobistych. Zaś orzecznictwo Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że dobrem osobistym jest także spowodowanie śmierci osoby bliskiej i może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej. (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 91, z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, niepubl., z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, niepubl., oraz z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, "Izba Cywilna" 2013, nr 6, s. 37). Krzywdą dla osób bliskich zmarłemu jest naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. (por. uchwała Sądu Najwyższego dnia 13 lipca 2011 r. z dnia 13 lipca 2011 r. II CZP 32/11). Wobec powyższego prawo do życia w pełnej rodzinie i utrzymania więzi emocjonalnej stanowi dobro osobiste podlegające ochronie prawnej.

Przede wszystkim podkreślić należy, że w świetle ukształtowanego i utrwalonego w judykaturze Sądu Najwyższego stanowiska, spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448

kc, jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r., tj. datą wejścia w życie przepisu art. 446 § 4 kc (por. uchwały SN z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 OSNC 2011/B poz. 42 i z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/2011 OSNC 2012/1 poz. 10 oraz wyroki SN z dnia 14 stycznia 2010r. IV CSK 307/2009 OSNC 2010/C poz. 91, z dnia 25 maja 2011 r. II CSK 537/2010 LexPolonica nr 3917512, z dnia 10 listopada 2010 r. II CSK 248/2010 OSNC 2011/B poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r. I CSK 621/2010 LexPolonica nr 2817828 i z dnia 15 marca 2012 r. I CSK 314/2011 LexPolonica nr 3997272).

Odpowiedzialność pozwanego wynika z treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Nadto w judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się, że zasady i granice odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym wyznacza odpowiedzialność ubezpieczonego, co oznacza, że obowiązek ubezpieczonego zapłaty zadośćuczynienia osobom bliskim zmarłego na podstawie art. 448 k.c. zostaje przejęty przez ubezpieczyciela.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał roszczenie powodów za zasadne. Co do zasady śmierć osoby bliskiej jest doświadczeniem ogromnie dotkliwym, powodującym trudny do ogarnięcia smutek i ból. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że nie inaczej było w rozpatrywanej sprawie.

Powódka i jej mąż stanowili zgodne małżeństwo. Łączyła ich silna więź emocjonalna, która została przerwana na skutek wypadku, któremu uległ K. K. (2). Zmarły był wsparciem dla powódki i jej towarzyszem życia. Zapewniał jej także warunki bytowe, bowiem powódka z uwagi na stan zdrowia utrzymywała się z renty. Także powodowie- synowie zmarłego byli zżyci z ojcem, kibicował im i ich wspierał. W chwili, w której uzyskali wiadomość o tragicznym wypadku ich dotychczasowe życie uległo zmianie. Powódka obawiała się czy poradzi sobie sama z wychowaniem synów, synowie zaś wcześniej dojrżeli i brakowało im dotychczasowego wsparcia ojca. Powodowie mimo upływu 20 lat od wypadku, nadal wspominają zmarłego i brakuje im jego obecności.

Dodatkowe cierpienia powodów były związane z okolicznościami wypadku i stanem ciała zmarłego męża i ojca stron. Samochód, którym podróżował K. K. (2) zapalił się bezpośrednio po wypadku, a stan zwłok właściwie uniemożliwił pożegnanie rodziny z ciałem zmarłego.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę stan faktyczny niniejszej sprawy, w ocenie Sądu, powodowie w toku postępowania wykazali, że ich dobra osobiste w postaci więzi z mężem i ojcem, doznały uszczerbku. Wykazali także związek między krzywdą, a śmiercią K. K. (2) będącej naruszeniem ich chronionych dóbr. Jednocześnie biorąc pod uwagę skalę tego naruszenia i jego skutków dla obecnej kondycji powodów oraz przy pomocniczym zastosowaniu art. 322 kpc, Sąd uznał za zasadne żądanie zadośćuczynienia w oparciu o art. 448 kc.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia w związku ze śmiercią osoby najbliższej należy mieć na uwadze: dramatyzm doznań osoby najbliższej, poczucie osamotnienia, pustki, cierpienia moralne, wstrząs psychiczny, rodzaj i intensywność więzi łączącej powoda ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem owej śmierci (np. depresja), rolę w rodzinie pełnioną przez zmarłego, zdolność pokrzywdzonego do odnalezienia się w nowej rzeczywistości, przebieg leczenia, wiek pokrzywdzonego, okoliczności śmierci najbliższego oraz poniesienie kary przez sprawcę tej śmierci. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2014 r. I ACa 405/14.). W przypadku naruszenia dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej, zadośćuczynienie przyznane na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. obejmuje różne aspekty krzywdy spowodowanej śmiercią osoby bliskiej. Jego wysokość powinna być ustalona na takim poziomie, by spełniało ono swój cel, jakim jest wynagrodzenie krzywdy związanej z gwałtowną zmianą sytuacji członków rodziny zmarłego. Suma ta powinna jednak uwzględniać przede wszystkim rozmiary krzywdy realnie odczuwanej przez osoby występujące z danym roszczeniem według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2015 r. I ACa 136/15).

Sąd mając na uwadze powyższe i uwzględniając kompensacyjny cel zadośćuczynienia, które ma za zadanie złagodzić i zniwelować poczucie krzywdy, dając materialne środki pozwalające na powrót do w miarę względnego funkcjonowania i dostosowania się do zmienionej rzeczywistości doszedł do przekonania, że w realiach niniejszej sprawy odpowiednim zadośćuczynieniem będzie dla powódki kwota 84.000 zł (czyli łącznie z przyznanym przez pozwanego zadośćuczynieniem kwota 100.000 zł).

Powodowie K. K. (1) oraz M. K. (1) w chwili wypadku byli pełnoletni, zaś powód B. K. (2) miał 17 lat. Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy odpowiednim zadośćuczynieniem będzie dla nich kwota po 61.000 zł na każdego z nich (czyli łącznie z przyznanym przez pozwanego zadośćuczynieniem po 75.000 zł na każdego z nich).

Kwoty te zdaniem Sądu są adekwatne do rozmiaru krzywdy i pozwalają na jej rekompensatę. Wysokość zasądzonego zadośćuczynienia pozostaje w rozsądnym rozmiarze zwłaszcza, gdy zważyć, że zdarzenie powodujące szkodę było odległe w czasie.

O odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze art. 481 § 1 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z cytowanym wyżej przepisem, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgłoszenie szkody doręczono pozwanemu w dniu 26 września 2016 r., czego pozwany nie kwestionował. Biorąc zatem pod uwagę powyższe, Sąd zasądził odsetki od dnia 27 października 2017 r. do dnia zapłaty.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w punktach 1,2,4 i 6 wyroku.

W punktach 3,5 i 7 Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie w odniesieniu do powodów K., M. oraz B. K. (2). W ocenie Sądu jakkolwiek utrata ojca przez powodów w chwili rozpoczynania dorosłego życia była dotkliwa, tym niemniej, na co również w swoich zeznaniach wskazywali powodowie, skutki wypadku najbardziej dotknęły powódkę - żonę zmarłego. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu niezasadne byłoby przyznanie synom zadośćuczynienia w wysokości równej zadośćuczynieniu należnemu powódce.

Nadmienić w tym miejscu należy, że przyznane w niniejszej sprawie kwoty obejmują jedynie zadośćuczynienie za śmierć K. K. (2), bowiem odszkodowanie z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej przyznano wyrokiem tegoż Sądu w sprawie o sygnaturze I C 2672/98.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 100 kpc, zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Strona powodowa wygrała sprawę niemal w całości zatem Sąd uznał, że pozwany powinien zostać w całości obciążony kosztami procesu, za wyjątkiem tej części kosztów co do której powództwo zostało oddalone. Obciążenie w całości kosztami na podstawie art.100 zd. 2 k.p.c. oznacza, że strona ta ponosi koszty w zakresie w jakim przegrała proces, natomiast nie zasądza się na rzecz tej strony poniesionych przez nią kosztów w zakresie, w jakim proces wygrała.

Powódka wygrała proces, utrzymując się w 100% żądania. Wobec powyższego Sąd punkcie 8 a zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.917 zł

(4.200 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 2.717 zł (10.800 zł : 4 powodów) tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Każdy z powodów K., M. oraz B. K. (3) utrzymał się w 71% żądania. Wobec powyższego w punktach 8b,8c i 8d wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę 4.982 zł, co stanowi 71% poniesionych przez nich kosztów procesu (4.300 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 2.717 zł (10.800 zł : 4 powodów) tytułem kosztów zastępstwa

procesowego - § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

SSO Ewa Pijańska